

bemærkes, at da man anser det for udelukket at stille Forslag om offentligt Tilskud til Sygeforeninger for bemidlede, maa Foreningerne være henvist til at søge Dækning for den forøgede Risiko gennem Opkrævning af et særligt Indskud, en noget forhøjet Præmie eller paa lignende Maade. Naar den nævnte Udtalelse fra de statskontrollerede Fortsættelsessygekasser kun giver Tilslutning til at give Personer i Alderen over 40 Aar den omhandlede Adgang i et halvt Aar, hænger det sammen med, at Ministeriets Forespørgsel kun nævnte dette Tidsrum. Man er imidlertid ved senere Overvejelser kommen til det Resultat, at et halvt Aar er for kort Tid, og har derfor i § 74 foreslaaet et Aar. — I § 74 bestemmes det endvidere, at *Personer, der ved Lovens Ikrafttræden er fyldt 60 Aar*, er berettiget til Aldersrente efter de almindelige Regler, selvom de ikke er sygeforsikret.

c. *Sygekassernes Ydelser.* Bestemmelserne herom er i Hovedsagen uforandret. Som en særlig betydningsfuld Ændring skal man nævne, at man har tilføjet en Bestemmelse om, at Sygekasserne — mod Godtgørelse fra Staten — er forpligtet til at yde $\frac{3}{4}$ af Betalingen for Insulin og Leverpræparater henholdsvis til Sukkersygepatienter og Patienter, der lider af farlig Blodsygdom; Bestemmelsen kan af Socialministeren efter Indstilling af Sundhedsstyrelsen udvides til at gælde for andre lignende livsvigtige Præparater. — Det særlige ved de Præparater, der her er Tale om, er, at en paabegyndt Kur med disse som Regel maa fortsættes, saa længe Patienten lever, og at Kuren koster saa meget, at det vil overstige ubemidlede Sygekassemedlemmers Evner selv at bekoste den. Hidtil har Invalideforsikringsfonden efter Invalideforsikringsraadets Bestemmelse i Henhold til Invalideforsikringslovens §§ 20 og 21 kunnet afholde Udgifterne i en Del Tilfælde, men en fyldestgørende Ordning er ikke derved opnaaet. — Af den som Bilag 1 trykte Skrivelse (Punkt 3) fremgaar, at Sygekassenævnet henstiller; at den heromhandlede Hjælp ikke begrænses til $\frac{3}{4}$, men ydes fuldtud. Man finder det imidlertid betænkeligt at udstrække Hjælpen saa vidt.

d. *Statens Tilskud til Sygekasserne* foreslaas forhøjet derigennem, at man udelader den i 1927 indførte Begrænsning, hvorefter Tilskudet til Sygekassoudgifter til Lægehjælp ikke maa overstige 2,4 Mill. Kr. aarlig. Naar denne Begrænsning slettes, vil det have til Følge, at Hovedreglen, hvorefter

Staten godtgør Sygekasserne $\frac{1}{4}$ af Udgifterne, kommer til at virke fuldt ud; dette vil for Tiden betyde en Forøgelse af Tilskudet med ca. 1,3 Mill. Kr. Af den som Bilag 1 trykte Skrivelse (Punkt 2) fremgaar, at Sygekassenævnet har foretrukket, at Statstilskudet forøges paa denne Maade fremfor ved en Forhøjelse af Tilskudet pr. Medlem fra 2 til 3 Kr. Man henviser desangående til den af Nævnet givne Motivering.

Foruden den omtalte Forøgelse af Statens Tilskud foreslaas det, at der ved Beregningen af det Tilskud, som Stat og Kommuner yder til Dækning af Kassernes Merudgifter til kronisk syge, skal tages Hensyn til Medicinudgiften (som før Ændringen i 1927), idet Kasserne ellers ikke faar fuld Dækning for nævnte Merudgift, saaledes som det var Tanken, da Ordningen med Hensyn til de kronisk syge blev indført i 1921. Endvidere gives der Godtgørelse for den Merudgift, der paaføres Sygekasserne ved den ovenfor omtalte Overgangsbestemmelse, hvorefter de i et Aar skal aabne for Tilgang af Personer i Alderen mellem 40 og 60 Aar. — Som ovenfor bemærket, paalægges det yderligere Staten fuldt ud at refundere Sygekasserne Udgiften til Insulin og Leverpræparater.

e. *Hjælp til Betaling af Medlemsbidrag samt Invalidepræmie.* Ifølge Sygekasselovens § 13, Stk. 5, er Kommunerne berettiget til uden Samtykke fra højere Myndighed at yde ubemidlede Medlemmer Hjælp til Betaling af Medlemsbidraget, dog ikke udover $\frac{3}{4}$ heraf. — Af Hensyn til, at det, navnlig naar Aldersrenten knyttes til Sygeforsikringen, er af største Vigtighed, at Medlemmerne ikke glider ud af Forsikringen, blot fordi de i Perioder paa Grund af særlig Trang er ude af Stand til at udrede de dem paalagte Ydelser, har man udvidet denne Bestemmelse (Forslagets § 15) saaledes, at den omfatter ogsaa Invalidepræmien, og saaledes at det bliver en Pligt for Kommunen at yde denne Hjælp, naar der foreligger Trang, foranlediget af de i Paragraffen nærmere angivne Aarsager. Man har dernæst slettet Begrænsningen $\frac{3}{4}$, idet man mener, at det bør overlades til Kommunalbestyrelsen i det enkelte Tilfælde at skønne over, hvor megen Hjælp der bør ydes, og idet man finder, at der bør være Mulighed for under ganske særlig vanskelige Forhold midlertidigt at gaa op til fuld Hjælp.

f. *Betingelserne for at opnaa Invaliderente eller Aldersrente* er, ligesom hidtil, henholdsvis, at der er indtraadt Invaliditet, d. v. s. en Nedsættelse af Erhvervsevnen til